

Stefániai Edit lenómetzete

DÉR ENDRE

SISAKFEJŰEK

(Kisregény, II. rész)

7.

Hiába, Éva anyja nem tud diszkrét lenni. A fél várost megkérdezte, hogyan kell eljárni abortuszügyben. Természetesen úgy tálalta az ügyet, hogy Gyula felelőtlensége miatt van az egész.

Éva már mindenre felkészült. Elveteti a gyereket, hiszen még fiatal, se lakásuk, se semmijük, Gyula kifejezetten idegenkedik a gondolatától is... Csak a bizottság előtt ne kellene megjelenni. Kifogásokat keresni, az ő érveiket meghallgatni, és a többi...

— Elintéztém, nem kell a bizottság elé menned. Minden kész, minden el van intézve, csütörtökön kilencre éhgyomorral légy a női klinikán, mindjárt elsőnek fognak venni.

— Anyu, gyere el velem. Úgy félek... Ugye, eljössz, anyukám?

— Fiam, én úgy szégyellem magam... megértheted... én még életemben nem csináltam ilyent.

S Éva lélekben megint bezárkózott az anyja elől. „Nem az a fontos, hogy az ember az életben mindig tökéletes tudjon lenni — okoskodott magában —, az a fontos, hogy ne higgyük magunkról azt, hogy tökéletesek vagyunk...”

Most azt kell megértenie, hogy a „tökéletességet” megközelítő tulajdonságok nemcsak az övéi. Nem is csak néhány emberé, hanem nagyon soké. Nem ő a legszebb nő... Hiszen tőle se kell a gyerek Gyulának, mint ahogy nem kellett Magditól.

Milyen furcsa. Nem kell az ő gyereke Gyulának. Nem kell neki. S az anyja szégyelli magát. Hogy mennyi hidegség és mennyi közöny van a világon... Mert mi tulajdonképp a szégyenkezés? Közöny. Negatív tulajdonság, amivel el lehet ítélni másokat, anélkül, hogy mi magunk bármit is cselekednénk...

Éva csütörtökön kilenckor egyedül ment a női klinikára.